

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/237/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5811202130
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5811202130.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, právne zastúpeného Advokátska kancelária Antovszká, s. r. o., so sídlom Žabotova 2/B, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti žalovanej: P. X., nar. X.X.XXXX, bytom O. XX, v konaní o zaplatenie 242,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 8C/53/2013-34 zo dňa 14. marca 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na ust. § 1, § 25 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 261, § 708, § 710 Obchodného zákonníka, § 517, § 563 Občianskeho zákonníka a vykonané dokazovanie, na základe ktorého mal preukázané, že žalobca (pod pôvodným obchodným menom Dexia banka Slovensko, a.s.) uzatvoril dňa 6.7.2006 so žalovanou zmluvu o rastovom osobnom účte. Dňa 2.5.2007 žalovaná ako klientka navrhla žalobcovi, aby jej poskytoval službu povolené prečerpanie na osobnom účte. Žalobca nepreukázal, že zmluvy o poskytovaní tejto služby bola uzatvorená - z predloženej fotokópie návrhu podaného žalovanou nie je zrejmé, či a kedy ho žalobca akceptoval. Ak mala byť zmluva podľa obsahu návrhu uzatvorená konkludentne povolením čerpania debetného limitu, jeho výšku a dátum účinnosti mala banka oznámiť majiteľke účtu doručením výpisu z technického systému banky. Dodržanie tohto postupu nebolo tvrdené a preukázané tak, ako žalobca netvrdil a nepreukázal, kedy a v akej výške financie, resp. možnosť ich čerpania žalovanej reálne poskytol (čo by mohlo byť tiež konkludentným uzavretím zmluvy). Právny vzťah účastníkov konania sa spravuje Obchodným zákonníkom, ale rovnako ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, aj keď nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podliehajúcu režimu osobitného zákona. Žalobca bol cestou jeho právnej zástupkyne súdom podrobným spôsobom vyzvaný na doplnenie relevantných skutkových tvrdení žaloby, na čo nereagoval. Rovnako žalobca nevyužil možnosť predniesť skutkové tvrdenia na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný s upozornením, že súd považuje za potrebné vypočuť žalobcu. Žalovaná sa na pojednávanie rovnako nedostavila, nevyjadrila sa písomne. Podľa výpisu z osobného účtu žalovanej ku dňu 16.6.2008 bol zostatok na ňom 0,- eur.

Žalobca nevysvetlil, prečo sa napriek tomu domáha zaplataenia dlhu vo výške 242,40 eur, či prípadne nedošlo k jeho preúčtovaniu na iný interný účet žalobcu po zrušení účtu žalovanej. V žalobe len uviedol, že táto suma pozostáva z istiny 126,80 eur a sankčného úroku z omeškania 115,60 eur. Ak by žalovanej vznikol debetný zostatok 126,80 eur, všetko nad rámec tejto sumy by mohlo byť žalobcovi priznané len ako príslušenstvo istiny, resp. iný zmluvný nárok. Pokiaľ sa žalobca domáhal priznania sankčného úroku z omeškania, právna úprava umožňuje priznať buď úrok z úveru, alebo úrok z omeškania, nie však sankčný úrok z omeškania. Žalobca nezdôvodnil, ktorého zákonného nároku sa domáha. Netvrdil ani, či vôbec, kedy a akou formou sa so žalovanou dohodol na zaplataení úroku, v akej výške. Domáhal sa priznania úroku z omeškania z istiny 126,80 eur od 17.09.2008. Napriek výzve súdu neuviedol, kedy nastala splatnosť záväzku. Vzhľadom na nepriznanie istiny nebol dôvod na priznanie sankcie za porušenie záväzku v podobe úroku z omeškania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že nesúhlasí so záverom súdu, že bol v konaní pasívny a riadne a včas nereagoval na výzvy súdu a bližšiu špecifikáciu. Podaním zo dňa 26.2.2013 upresnil svoj návrh, nakoľko zrejším nedopatrením uviedol, že s odporcom si dojednal službu povolené prečerpanie na osobnom účte, ale v skutočnosti sa jedná o nedoplatky na poplatkoch, úrokoch a zmluvnej pokute v zmysle zmluvy o rastovom, osobnom účte s odkazom na neoddeliteľné súčasti, ktorými sú všeobecno-obchodné podmienky a sadzobník poplatkov. Nakoľko žalovaný porušil zmluvu a všeobecné obchodné podmienky a to tým, že jeho účet dosiahol debetný zostatok, ktorý nadobudol charakter nepovoleného debetu, žalobca odstúpil od zmluvy a vyzval žalovaného na úhradu príslušného debetného zostatku v lehote do 3 dní odo dňa doručenia odstúpenia, pričom dňom doručenia odstúpenia zanikli aj všetky zmluvy o poskytovaní produktov, služieb, viažuce sa k zrušenému účtu a žalobca ukončil poskytovanie týchto produktov/služieb podľa príslušných zmlúv. Žalovaný na uvedenú výzvu žalobcu nereagoval a žalobcovi neuhradil príslušný debetný zostatok. Na základe tejto skutočnosti došlo k vyrovnaniu nevyrovnanej výšky debetného zostatku žalovaného žalobcom, čo je vyjadrené vo výpise z účtu žalovaného pod položkou „vyrovnanie zostatku zatv. účtu“. Ide o účtovné vyrovnanie zo strany žalobcu, čiže sa nejedná o aktuálny zostatok na účte žalovaného zo dňa 17.3.2010. Z uvedeného sa preto žalobca domáha zaplataenia sumy rovnajúcej sa nevyrovnanej výške debetného zostatku od žalovaného. Zároveň si žalobca účtoval sankčný poplatok z dôvodu, že účet žalovaného dosiahol debetný zostatok. Príslušný sankčný úrok z omeškania si uplatňuje z vyčíslenej istiny za obdobie odo dňa odstúpenia od zmluvy do dňa podania návrhu na vydanie platobného rozkazu.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa písomne nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. s tým, že sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom nezistil žiadne vecné a procesné pochybenie.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a prislúchajúceho spisového materiálu, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci správne postupoval, keď vyzval žalobcu prostredníctvom právnej zástupkyne, aby podrobným spôsobom doplnila svoje skutkové tvrdenia uvádzané v žalobe a

taktiež vyzval žalobcu, aby skutkové tvrdenia odôvodnil ústne na pojednávaní. Dostatočným spôsobom sa snažil zistiť skutkový stav v predmetnej veci, pričom žalobca vzhľadom na svoju pasivitu nesie zodpovednosť za výsledok sporu v predmetnom konaní v podobe neunesenia dôkazného bremena.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že z hľadiska zásad dokazovania uplatňovaných v občianskom súdnom konaní, sporové konanie, kde proti sebe stoja dve strany v postavení navrhovateľa a odporcu, je ovládané prejednacou zásadou. Podstata prejednacej zásady spočíva v tom, že procesná povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci (t.j. povinnosť tvrdenia), ako aj procesná povinnosť navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdených skutočností (t.j. dôkazná povinnosť) je záležitosťou účastníkov konania. Splnenie dôkaznej povinnosti tým spôsobom, že procesná strana preukáže svoje tvrdenia, vedie k uneseniu dôkazného bremena, a teda k priaznivému výsledku sporu. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena, t.j. nepreukázania tvrdených skutočností, je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tohto účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, t.j. neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Nesplnenie dôkaznej povinnosti ohľadom vlastných tvrdení v sporovom konaní má za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa prejaví zamietnutím žaloby.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v predmetnom konaní neunesol dôkazné bremeno.

K tvrdeniam uvádzaným žalobcom v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že vyjadrenie k výzve zo dňa 19.2.2013 bolo doručené prvostupňovému súdu po vynesení rozhodnutia vo veci samej (vyjadrenie k výzve zo dňa 19.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši dňa 26.4.2013 a rozsudok bol vyhlásený dňa 14.3.2013).

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovaná ako úspešná účastníčka v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.